

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνεκδότου τούτου, ὁ καλλιτέχνης, ὅστις γνωρίζει νὰ ἀρύηται τὰς ἐμπνεύσεις ἐξ εὐγενούς πάντοτε πηγῆς, ἐξέφυγε διαπλάσας τὸ ἔργον, δι' οὗ κατ' ἐξοχὴν ζητεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ μὲν ἦρωσ ἀπειλεῖ, ὁ δὲ τραυματίας ἐξηγεῖται. Ἄλλ' εἰ καὶ μόνον τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν ἀπλῶς ἐσωματοποίησεν διὰ τοῦ προπλάσματος, οὐχ ἤττον ἐπ' αὐτοῦ εὐρίσκει τις ἐγκράτειαν καὶ σπουδὴν βαθεῖαν τῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν ἀνατομικῶν κανόνων, ἀκριβείαν περὶ τὸ διάγραμμα ἰκανὴν, ὡς καὶ περὶ τὴν διάταξιν τῆς ἀναβολῆς, ἥτις καίτοι πολὺπτυχος ἀφίησιν ἑνιαχοῦ καταφανεῖς τὰς ἐσωτερικὰς γραμμὰς τοῦ σώματος. Ἐκ τοῦ ἐντόνου καὶ νευρώδους τοῦ σώματος, τῆς ἐξοχῆς τῶν μυῶων καὶ ὀστέων, ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς καθόλου στάσεως νομίζει τις ὅτι ἡ ζωὴ ῥεεῖ ὑπὸ τὰς φλέβας τοῦ Νικηταρᾶ, ὃν παρίστησι τύπον ἀληθοῦς ἠρωὸς τῆς μεγάλης ἐκείνης γενεᾶς τῆς ἐπαναστάσεως, ἐνῶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τραυματίου ἐκφράζεται διὰ τῆς εὐφυοῦς συστάσεως τῶν ὀφρύων καὶ τῆς συστολῆς τοῦ μετώπου τὸ βαθύ ἄλγος καὶ ἡ συγκίνησις, μεθ' ἧς ἀτενίζει τὸν ἦρωα. Νομίζει τις ὅτι ἐπιθανάτιος ὠχρότης ἐπεκάθισεν αὐτοῦ.

Ἐν συνόψει εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο σύμπλεγμα εὐρίσκει τις εἰκόνα εὐγλωττον ἠρωϊσμοῦ, χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης. Καταλήγοντες συγχαίρομεν τοῖς ἀδελφοῖς Φυτάλη ἐπὶ τῇ εὐφύᾳ τοῦ ἔργου, προτρέποντες αὐτοὺς ὅπως μεταφέρωσι τὰ ἐπιτυχῆς τοῦτο πλαστοῦργημα εἰς φυσικὸν μέγεθος ἔνθα ἡ φαντασία αὐτῶν θέλει βεβαίως ἐπιμᾶλλον ἐγκαταμίξει τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν μετὰ τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους· καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ μεθ' ἧς προσπαθοῦσι νὰ περιγράψωσιν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν περιωπὴν τὴν νέαν καλλιτεχνίαν ὑπὲρ ἧς πρῶτοι ἐνταῦθα πολλὰ ἐμύθησαν, καὶ ἥτις ἐκ τῆς ὀλιγορίας τῶν ἀρμοδιῶν κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν ἡ Κυβέρνησις υἱοθέσει τὸ ἐλληνοπρεπὲς τοῦτο ἔργον, διαϊωνίζουσα οὕτω καὶ μεταδιδούσα ταῖς ἐπελευσομέναις γενεαῖς εἰκόνα ἀπαρμιλλοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως, οἷα ἐχαρακτήριζε τοὺς λέοντας ἐκείνους τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Κ. Φ. Σ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ μεγαλειότερος ἡγεμὼν τοῦ κόσμου, ὁ ἀρχαιότερος καὶ συγχρόνως ὁ νεώτερος πάντων, εἰς ὃν οὐ μόνον οὐδεὶς ἀντίσταται ἀλλὰ καὶ πάντες ἐκόντες ὑποτάσσονται, συρόμενοι ὑπὸ ἰαταμαχῆτου κλίσεως εἶναι ἡ καλλονή! Οἱ ποιηταὶ ὑμνήσαν τὴν ὠραιότητα καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις. . . . ἐκτὸς μιάς! Ἐνεκωμίασαν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ σχῆμα, τὸ

χρῶμα τὸ ἀπαστράπτον ἢ θωπεύον βλέμμα των. Ἐξύμνησαν τὴν εὐγένειαν τοῦ μετώπου, τὴν ἀλαζονίαν τῆς ῥινός, τὸν χρωματισμὸν καὶ τὸ λεῖον τῶν χειλέων, τὴν λεπτότητα τοῦ πώγωνος.

Περιέγραψαν τὴν χάριν τοῦ λαιμοῦ, τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματος καὶ τὴν λευκότητα τῆς χειρός· ἀλλ' ἐλησμόνησαν νὰ ὀμιλήσωσι περὶ τῶν ὀνύχων! καὶ μ' ὅλα ταῦτα οἱ ὀνυχες δὲν εἶναι μία τῶν πρωτίστων καλλονῶν τῆς χειρός; ὑπάρχει χεῖρ, ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ τῆς Ἀφροδίτης, ἣν θὰ ἐτόλμα τις νὰ ὀνομάσῃ καλὴν, ἐὰν τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων αὐτῆς ἦσαν παρέμορφωμένα δι' ὀνύχων ἀμαυρῶν, χονδροειδῶν, ἐστρεβλωμένων ἢ καὶ ἐστερημένην τοῦ χηρῆσμου τοῦτου κόσμου δι' οἰανδήποτε αἰτίαν;

Ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου τίς χεῖρ δύναται νὰ ἐκλειφθῇ ὡς δυσειδῆς, ἐὰν οἰσοδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ σχηματισμὸς τῆς τῆς χρωματῆς καὶ ἡ ἡλικία εἶναι κεκοσμημένη διὰ κομψῶν καλλιμόρφων ὀνύχων ἐρυθρωτῶν, οὔτε πολὺ σκιερῶν, οὔτε πολὺ διαφανῶν, ἐχόντων ῥάχιν ἐπιμήκη καὶ ἠδέως πως καμπυλωμένην κατὰ τὰς γωνίας;

Ὁ καλὸς ὄνυξ συνονοῖ ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐξῆς τρία συνήθη τῆς τελειότητος προσόντα: τὴν καλλονὴν, τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν ἰσχύν.

Ὁ ὄνυξ πρέπει νὰ εἶναι χαρτεῖς, ὡς πέταλον ῥόδου· ἰσχυρὸς, ὡς ἐργαλεῖον· καὶ ἐπίφοβος, ὡς ὄπλον.

Οἱ ὀνυχες ἀνάμφισθητήτως χρησιμεύουσιν ὡς ἐργαλεῖα. Ἡ χεῖρ πιεῖ ἰσχυρότερον καὶ οἱ δάκτυλοι εἶναι εὐστροφώτεροι, ὅταν αἱ προσπάθειαι τῆς συγκεφαλιούνται καὶ συγκεντροῦνται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς σειρὰν καλῶς ὀργανισμένων ὀνύχων.

Εἶναι ὡσαύτως ὄπλον καὶ πληγώνουσι πολυτρόπως· ἕκαστος γνωρίζει ποῖα ἔχνη δύναται νὰ ἀφήσῃ ἐπὶ προσώπου ἐχθροῦ καὶ ἡ λεπτοφυστέρα χεῖρ· καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ κερατώδης τοῦ ὀνυχος οὐσία εἶναι τοξική. Ὁξὺ δηλητήριο, ἐὰν λειφθῇ εἰς μεγάλην δόσιν, βραδὺ δὲ καὶ φαρμακῶδες ἐὰν λαμβάνηται εἰς μικράς· ὡς πολλάκις πολλοῖς συμβαίνει, οἵτινες ὡς λιμοκτονοῦντες λέοντες κατατρόγουσι συνεχῶς τοὺς ὀνυχὰς των· ἀλλ' ἡ συνήθεια αὕτη ἐκτὸς τοῦ ἐπιβλάπτει τὴν ὑγείαν, ἀλλ' ἐπιφέρει εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν οἰκτρὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ συρμός (mode), διότι ὁ συρμός ἔχει τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ ἀναμιγνύηται παντοῦ, ὁ συρμός λέγω μᾶς ἔφερε πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς διενέξεις πρὸς τοὺς ὀνυχὰς μας. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς τελειοποιήσεως ἀφίνει αὐτοὺς νὰ αὐξάνωσιν εἰς σχῆμα γελοῖον καὶ διὰ τὴν πρόθεσιν καὶ διὰ τὰ ἀποτελέσματά του. Οἱ ὀνυχες μηχανθέντες οὕτω ὑπὲρ τὸ δέον διδούσιν εἰς τὴν χεῖρα εἴτε τοῦ ἀνδρός, εἴτε τῆς γυνακὸς ἐξωτερικὸν ποδὸς διδακτύλου βραδύποδος.

Οἱ πολὺ βραχεῖς ἀφ' ἐτέροισιν ὀνυχες δεικνύουσι τοὺς δακτύλους ὁμοίους πρὸς ἀμορφα σχεδιάσματα μᾶλλον ἢ πρὸς δακτύλους.

Οἱ, ὡς πενθοῦντες, περικυκλωμένοι διὰ μελανῆς

ταινίας είναι δείγμα τῆς καθαριότητος τοῦ κτήτορος αὐτῶν.

Τέλος διὰ τοὺς ὄνυχας ὡς καὶ διὰ πᾶν ἄλλο δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ τέχνη δὲν συνίσταται τῶσθε εἰς τὸ καλλωπίζειν τὴν φύσιν ὅσθε εἰς τὸ καλλιιεργεῖν καὶ τιμᾶν αὐτήν.

MISS COCKETT.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΥΙΟΥΣ.

“Ὅσθε τὸ καθ’ ἡμᾶς φίλτατά μου, νεώτατα ἔτι, οἶμοι ὅταν θὰ με ἀπωλέσητε, ἀνακαλεῖτε ἐνίοτε εἰς τὴν μνήμην σας τοὺς λόγους μου τούτους. Ἐστὲ ἔσασι ἠνωμένοι. Οὐδὲν συμφέρον ἄς μὴ σᾶς χωρίσῃ ποτέ. Ἀγαπάτε τὴν μητέρα σας καὶ φροντίζετε περὶ αὐτῆς· περιποιεῖσθε αὐτήν. Πρὸ πάντων δὲ ἔστὲ τίμιοι, ἀληθεῖς, εἰλικρινεῖς· τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σας οὐδέποτε ἄς κηλιδωθῇ. Γίνεσθε ἄξιοι αὐτοῦ.

Ἐάν ποτε πλουτίζετε ἀπορρίψατε ἀφ’ ἐαυτῶν πᾶσαν σκέψιν ματαιότητος· τηρεῖτε πάντοτε ἀνεξαρτησίαν χαρακτήρος· ἔστὲ οἰκονόμοι, σώφρονες· μὴ δημιουργήτε εἰς ἑαυτοὺς ἀνάγκας τεχνητάς· ὁ τίμιος ἀρκεῖται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Ἄγνοῶ τί θὰ σᾶς συμβῇ μετ’ οὐ πολὺ· πλὴν ὅ, τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ μάθετε νὰ ρυθμίζετε τὰς ἀνάγκας σας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἐστὲ ἄνδρες· ἄνδρες ἐλεύθεροι! καὶ ἂν ποτε τύχη νὰ διοικήσητε τοὺς ὁμοίους σας, μὴ θαμβωθῆτε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ποτὲ μὴ φέρεσθε ὡς δούλοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, πάντοτε δὲ εὐμενεῖς ἔστὲ πρὸς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἂν ποτε ἡθεῖα πρόνοια σᾶς ἐκλέξῃ διὰ νὰ προσφέρητε ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι σας εὐχαριστήσατέ την ἐκ καρδίας· διότι σᾶς ἐξέλεξεν ἐκτελεστὰς τῶν σχεδίων τῆς· χωρὶς οὐδεμίαν σκέψιν ὑπερηφάνειας νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν ὑμῖν. Οἱ κενόδοξοι καὶ οἱ κόλακες εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς φιλιότητος πατρὶδος μας.

«Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.»

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ο ΕΛΕΩΝ ΠΤΟΧΟΝ ΔΑΝΕΙΖΕΙ ΘΕΩ.

Ἡ αἰδήμων οἰκία πάσχει καὶ ἀποσὶ τὰς ἐπαύτου τὴν τύχην ζηλεύουσα.

Ἐρζεγοβίναιοι¹.

Μάλιστα, ἀγαπητόν μοι τέκνον, Ἐρρίκε, εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη. Γινώσκω ὅτι σοὶ εἶναι βαρὺ, πλὴν εἶναι ἀνάγκη· οὕτως ὠμίλει πτωχὴ χήρα κοιτομένη ἐν μικρῷ χθαμαλῷ οἰκήματι· τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐκ τῶν παρειῶν τῆς, ἐν ᾧ ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ! Ἴδου υἱέ μου, οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπάρχει. Εἶμαι ἤδη ἀσθενής· πᾶν, οὐτινος ἠδυνάμεθα νὰ στερηθῶμεν, τὸ ἐπωλήσαμεν, ἤδη δὲν μένει ἢ ὁ μικρὸς σου ἀδελφός καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνάγκη νὰ πορευθῆς καὶ νὰ ἴδῃς ἂν θὰ εὖρης συμπαθεῖς ψυχὰς, ἵνα σοὶ δώσωσι τινὰς ὀβολούς· ἐάν εἶχον τι νὰ φάγω, θὰ ἤμην ἤδη ὑγιής. Πορεύου ἀγαπητέ μοι Ἐρρίκε, πορεύου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ· καὶ εἰς ἐμέ εἶναι βαρὺ νὰ σὲ προτρέπω εἰς τοιαύτην πράξιν, ἀλλὰ τὸ βλέπεις καὶ σὺ, εἶναι ἀνάγκη, ἢ πρέπει ἐγὼ καὶ ὁ μικρὸς σου ἀδελφός νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν; Ὁ δεκάτης περίπου τήνηλικιανπαῖς, γενναῖος καὶ ὑψηλόφρων,

ἔφοιζεν ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς μητρός του. Ἄν καὶ τρέμων ἀνελόγιζε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαιτείας, οὐδὲ λέξιν ὁμως εἶπε, ἀλλὰ θέσας τοὺς βραχιόνάς του περὶ τὸν τράχηλον ἀπῆλθε σιωπηλός. Κλείσας τὴν

¹ Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ πρὸ καιροῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας διεξαγομένου ἀγῶνος τῶν Ἐρζεγοβινάων παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς δύο ἀνω εἰκόνας ἐπιφωτισσόμενοι ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ νὰ δώσωμεν σημειώσεις, συντόμους πάντοτε, περὶ Ἐρζεγοβίνης εἰς τοὺς συνδρομητάς ἡμῶν.